

[H. P. Hansen.]

Medmennesker og hvilken glimrende Maade at mistænkeliggøre sine Modstandere paa. Der siges, at bag ved Socialdemokratiets Arbejde for at holde Folk borte fra Fattigvæsenet ligger det Biformaal at skaffe Partiet Stemmer. Jeg tør ikke sige noget om det, siger det ærede Medlem, og han føjer til: jeg skal ikke tale om noget, jeg ikke ved. Og det er meget fornuftigt af det ærede Medlem. Men, siger det ærede Medlem, der er andre, der siger det. Hvor minder det ikke om den Maade, hvorpaa en Historie eller Rygte kolporteres. Og efter at det ærede Medlem har bedyret sin Uvidenhed om dette Spørgsmaal, om Rytgets Rigtighed, føjer han til: men jeg tror ogsaa, det er rigtigt. Overfor slige Udtalelser af det ærede Medlem er der efter min Mening kun eet passende Svar, men da det vilde medføre Paatale af den højtærede Formand, skal jeg undlade at fremsætte dette Svar — ethvert Medlem vil selv kunne gætte sig til det.

Til Slutning vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger vedrørende Refusionsspørgsmaalet. Der er ikke fremført nogen egentlig Kritik overfor det Forslag, som her foreligger, der er endogsaa udtalt Anerkendelse. Ogsaa det ærede Medlem Hr. Krag udtalte sig meget rosende om det Arbejde, der er udført, hvilket jeg kun har Grund til at takke det ærede Medlem for. Naar det ærede Medlem kom med en Udtalelse om, at der var enkelte Bemærkninger, der udtrykte det modsatte af det, man tilsigtede, ved jeg ikke, hvortil det ærede Medlem sigter. Vi har i Udvalget bestræbt os for at gøre Betænkningen saa kortfattet som muligt, fordi vi vidste, der vilde blive et stort Materiale alligevel, og naar man ser, at Forslaget med de Bemærkninger og Betænkninger, der ledsager det, fylder omtrent 1 000 store Sider, vil man erkende, at der er Læsestof nok. Men det er muligt, at Betænkningen alligevel er blevet gjort for kort, saaledes at den paa visse Punkter ikke virker saa klar og oplysende, som det var ønskeligt. Arbejdet i Udvalget var meget forceret, og derfor tør jeg heller ikke garantere for, at der ikke kan have indsnæget sig Misforstaaelser, saavel i Betænkningen som i selve Forslaget. Som det ærede Medlem sagde, har Udvalget beskæftiget sig med mange Forslag og har prøvet disse Forslag meget nøje, og hvis det kommende Udvalg faar overdraget hele det Materiale, som dette Udvalg har bearbejdet, saa ved jeg, alle vil erkende, at der er blevet udført en betydelig og vidtgaaende

Undersøgelse, inden man gik til det Forslag, som her er fremsat.

Grundlaget for Beregningerne i dette Forslag er samtlige Kommuners Bruttoudgifter i Aaret 1926—27 til Fattigvæsen, Aldersrente, Enkebørnsunderstøttelse, almindelig Hjelpekassehjælp, Invalidforsikring, Sygekasseforsikring og Arbejdsløshedsforsikring. Formaalet for Udvalget var at finde en Fordeling, hvorved en Forskydning af Udgifterne fra en Kommuntypen til en anden saa vidt muligt blev undgaaet, altsaa at Byrderne ikke i væsentlig Grad blev forskudt fra By til Land eller omvendt. At der for de enkelte Kommuners Vedkommende vil ske Afgivelser fra Udgifterne i 1926—27, saafremt Forslaget bliver vedtaget, er givet, thi da Udgiftsfordelingen for de to Trediedeles Vedkommende baseres paa Skatteindkomst og Ejendomsværdi, vil de mere velstillede Kommuner selvfølgelig faa forøgede Udgifter.

Kommunernes Bruttoudgifter var i 1926—27 i Hovedstaden — naar jeg her nævner Hovedstaden, er det København, Frederiksberg og Gentofte — 27 469 000 Kr. — de efterfølgende Hundrede Kroner nævner jeg ikke i denne Forbindelse, det spiller ikke den fjerneste Rolle —, i Provinsbyerne 26 727 000 Kr., i Sognekommunerne 32 562 000 Kr., altsaa for hele Landet 86 758 000 Kr. Nettoudgifterne, det vil sige Udgifterne, efter at Refusionerne fra Kommune og til Kommune har fundet Sted, var for Hovedstaden 25 324 000 Kr., for Provinsbyerne 22 831 000 Kr., for Landkommunerne 37 673 000 Kr., altsaa for hele Landet 85 828 000 Kr. Her er en Difference paa 0,9 Mill. Kr. mellem de korrigerede Udgifter og Bruttoudgifterne. Man har ikke i Statistisk Departement været i Stand til at naa de to Tal nærmere, det skyldes, at Indbetalingerne fra een Kommune til en anden har man ved Opgørelsen ikke kunnet komme nærmere. Det spiller heller ikke stor Rolle, men jeg nævner det til Forklaring paa, hvorfor Nettoudgifterne ikke er de samme som Bruttoudgifterne.

Naar Staten overtager Udgifterne til de i §§ 68 og 70 nævnte Formaal og fordeler disse Udgifter efter de foreslaaede Regler — nemlig en Trediedel efter Indbyggerantal, en Trediedel efter Indkomst til Kommuneskat uden Fradrag eller Nedsættelse — og her maa jeg maaske sige til det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, saaledes som det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) allerede har sagt, at den Omstændighed, at man i visse Kommuner